

Dlouhá a tvrdá cesta ke čtyřstovkové formaci

Právě-bá h Bill von Novaka, ve kterém popisuje svoji trnitou cestu od prvních skoků a¾ ke svátovému t½mu. Volně Honza Beran.

Začal jsem se věnovat sportovnímu paraútlismu v roce 1991. Tenkrát se skákalo z malých Cessny na letišti v páteřské páteřské rodě, která patřila do oblasti hrabství Suffolk, nedaleko New Yorku. Jasně si vzpomínám na chvíli, kdy jsem obdržel svůj první paraútlistický časopis - zrovna jsem prováděl jeden z prvních seskoků na letišti pod křídly naší nové "všoknostní skupiny" Mantas (nahradila skupinu na starém Douglasu DC-5, na kterém jsem prodal své dvě evně - zašitky). Takže jsem se tehdy poprvé viděl v televizi, v krátké reportáži natočené pro sportovní kanál MTV.

V roce 1992 se mi podařilo sehnat videozáměrnou dvoustovkovou formaci v jižní Karolíně. Vzpomínám si, že mě ohromila její neuvěřitelnou velikostí; asi nikdo z nás nebyl schopen přeměnit let o vězech těch lidech, kteří jsou spolu najednou ve volném pádu a nebýt přitom beznadějně frustrovaní. Získali jsme letos už druhou Cessnu, a tak v jednom dni poté, co vyskákali studenti, jsme vyzkoušeli osmičlennou formaci. Myslel jsem, že se nám tehdy podařilo pochyťat ve těch lidech.

Takže jak v tomto období jsem objevil paraútlistický klub na sever od New Yorku a začal jsem tam každodenně skákat s Donnou Reidovou, tehdy to byl kájeft za cca 13,500 dolarů. Postupně jsem se učil skákat dvojkovou a pak čtyřčlennou formaci. Vzpomínám si, že jsem asi 150 seskoků po sobě pokračoval do formace; kdy se mi zdálo, že prostě všechny děti mám špatně. Nedařilo se mi zapojit se do formace - a v těch vzájemných okamžicích, kdy jsem toho přece jen dosáhl, jsem byl vždycky moc nízký nebo vysoko, no prostě to nebylo ono. Vzpomínám si, že jsem hledal někoho, kdo by se mi věnoval jako instruktor, ale o zeleně neměl v podstatě nikdo ze zkušených lidí zájem.

Nakonec jsem se vnučil jednomu skokanovi, který byl o něco lepší - ne¾ já, a trénovali jsme spolu dvojky. Zlepšoval jsem se velmi pomalu. Někdy v tomto období (rok 1993) jsem odletěl do San Diega, abych zde poprvé uzavřel smlouvu na moje skákaná - za peníze, a taky abych provedl svůj první sekok v Perris.

Jeden z prvních, koho jsem tam potkal, byl John Hamilton. Chvilku si se mnou povědal a pak dodal: "Hele, nečtvrtě odjedeš, stav se ještě za mnou." To bylo v neděli. Podniknul jsem několik dalších skoků, pak se sbalil a připravil se k odjezdu. Když jsem se s ním připravil rozloučit, řekl mi: "Ne, ne, tebe ještě nemáme odjet, uděláme velkou formaci připravu slunce."

Tak jsem si znovu vybalil kombinózu a potom jsme se spolu pokusili o jedenáctkovou formaci. Vlezli jsme do Douglasu DC-3, vzli a vyskočili přes slunce. Vážený skok docela zafungoval a my se začali postupně spojovat. Po přípravě jsem zhlédl videozáznam a k neuvěřitelně! Dosáhli jsme osmi bodů z jedenáctkové sestavy! Vypadalo to, že jsem se nakonec opravdu přeje jen něco naučit! Nechal jsem každého, aby se mi zvěřil do pamětníku a spáchal zpátky do San Diega, připravě jsem celou zprávu - let nemyslel na nic jiného než na máj nejvěš - odpověď v dosavadním skáňání.

Mám pocit, že toto byl bod zlomu, ve kterém jsem opravdu začal chápat, o čem skáňání - vlastně je a od té chvíle jsem pokročil o dva kroky. (Po letech, když jsem se znovu podval do tehdejší pamětníku a prohlášen si podpisy, viděl jsem tam takové jména jako Melanie Conatserová, John Eagle, John Hamilton, Tony Domenico, Kate Cooperová - a uvědomil jsem si, že jsem nikdy předtím nezažil lepní - den.)

Musel jsem si videozáznam z toho dne pouštět neustále dokola. Taky jsem si znovu prohlášen s dvoustovkovou formací, tentokrát jsem ji ale už viděl jiným oči. Najednou jsem byl schop rozpoznat chyby skoků i v takhle veliké formaci. A jestliže ONI mohli udělat chyby a přeje se dostat do dvoustovkové sestavy, možná jednoho dne budu schop jít dokázat něco podobného s maximální eliminací - věch chyb.

Jakmile jsem se vrátil, rychle mi došlo, že pokud se chci dostat ve skáňání - dle, musím moje malé letiště opustit. Tebe už jsem v klubu skáňal - astěji a astěji. Letěl jsem do Chicaga, abych si skočil s kolegy u přípravě - ležitosti jednoho dne - rekordního pokusu. 60 lidí - ve vzduchu najednou! A dokonce někde - z nich dokázali svoji úlohu splnit! Bylo to úžasné vidět najednou tolik lidí - ve vzduchu, zatímco spousta jiných (většinou má) na to ze země zřela s otevřenou pusou. Na přípravě - rok jsem se předestřel do San Diega, a jste - i proto, abych byl blízko Perris. Těm okamžitě jsem začal skáňat v San Diegu a strávil jsem tam následující - let - jsem využil paraútlismus. Lákavě nabídku břit placen za skáňání - byla přípravě - silně na to, než aby se dala ignorovat, a tak jsem byl nahle jeden z mnoha zkušených instruktorů na malé letišti. Byly to přeje - Po přípravě jsem si občas sem tam skočil pro radost, ale většinu času jsem strávil věšou studentů AFF a provozování tandemových seskoků.

Kolem roku 1998 jsem se začal - leně - blíž - it do Perris. Postupně jsem začal omezovat počet svých skáňání a chtěl jsem se věnovat skáňání - pro radost - a taky jsem konečně vyděl dost peněz na to, abych si to mohl dovolit. Zároveň jsem sledoval sestavu o 246 lidech, která se vytvořila nad Chicagem a potom o 282 lidech v Thajsku. V této době jsem často skáňal s Kate a Tonym, kteří - má naučili 90% toho, co dodnes věm o letech - ve velkých sestavách.

V roce 2001 jsem se rozhodl jít do toho. Přihlásil jsem se na každých 1/2 kemp s velkými sestavami, která se mi povedlo najít, od Cross Keys, přes Chicago, až do Perris. Na začátku roku 2002 jsem rozeslal přihlášky na všechny strany a řekl Kate, Rogeru Ponceovi, Georgovi Jichovi - prostě každému, o kom jsem věděl - že chci dosáhnout rekordu. Po všech těchto zkušenostech s velkými sestavami se mi zdálo, že bych toho letos dosáhnout mohl. K měmu překvapení jsem obdržel pozvání - již následujícího dne. Až později jsem zjistil, že jsem vcelku nahodně trefil velmi vhodnou kombinaci svých schopností a zkušeností - do textu přihlášek, který jsem rozeslal. Měl jsem zkušenosti s organizovanými různými akcemi, i s AFF, Kate věděla o svých schopnostech pro velké sestavy, byl jsem s Georgem držitelem rekordu ve státě Arizona, i když přesto jsem se zatím o nic tak velké dosud nepokusil.

V tomto období jsem také hodně skákal s Julií Richterovou, ZRAKEM s pouhými třemi sty seskoky, která téměř obdržela pozvání na šeststovkovou formaci. Vyzkoušeli jsme si toto všechno spolu s několika velkými sestavami. V tuto chvíli jsem měl 2800 seskoků, ale většina z nich byla se studenty anebo opravdu špatná RW skoky. Dost dobře ale fungovalo nejen s každým společně skákat, ale i sdělit společně pokoj - myslím, že jsem se hodně naučil, když jsem pozoroval, jak jsem způsobil sama u sebe - a snažil se jít - věrně napodobovat.

Když jsme se dostavili do Eloy v prosinci 2002, vzpomínám si, že jsem byl doslova vyděšen. Taková halda lidí! A to jsem nikdy nedělal nic většího než 120way sestavu! První seskoky byly dost nepovedené. Očekával jsem rychlost volného pádu cca kolem 190 km/h (což jsem si také přepočítal, že mě očekávat) a já jsem hned druhým skokem podpadl sestavu. Pevně rozhodnutím, že se to propadne - už nestane, našel jsem si v noci na hotelovém pokoji na kombinaci dodatečně látkových pruhy, který měl zajistit, že budu padat pomaleji.

Přítel - ráno - ejhle! Podpadl jsem znovu. Sakra, vypadá to, že mě brzo kopnou do zadku. Přítel seskokem téměř způsobil a začnou uvažovat, jak se mě zbavit. Začal jsem trekovat od 18,000 stop podle plánu a skončil jakých 5 km od letiště. Přítel jsem sledoval, jak někdo přistává vedle mě. A nebyl to jen tak někdo, než Dan BC, jeden z organizátorů. Mohlo by být ještě hůř? Mám se zastavit právě tady na místě?

"Hej, příteli, způsobil?" zeptal se.

"No, podpadl jsem," zněla má odpověď.

"Fakt? Já taky. Jaká byla rychlost volného pádu?"

Myslel jsem si, že se nemám stěžit nic, co by vylepšilo dojem z tohoto skoku, ale vidíte, že nic se nejde - tak horko, jak se uvažuje. Jestliže mohl podpadnout i sám veliký Dan BC, tak ani já nemám důvod cítit se tak blbě, jak jsem se cítil.

Přítel přítel - jsem seskokem jsem byl absolutně rozhodnutím, že tentokrát nepodpadnu. Vzal jsem si naděšnou kombinaci, přes kterou jsem si ještě přitáhl přitáhnutel svět. Vypadal jsem jak panáček od Michelinu. To taky způsobil, že

pÁ™i pĀ›knĀ©m mrazu pÁ™i vĀ½skoku mi bylo docela teplo.

Seskoky se neustĀjle zlepĀjovaly. Julie a jĀj jsme odeĀjli o nĀ›co dĀ™Ā-ve, dali si veĀ•eĀ™i a porovnájvali svoje zĀjznamy, zatĀ-mco Ā€ztvrdĀjĀ-" skokani se Ājli do knajpy opĀ-t. Jak se dĀj zvlĀjdnout rekordnĀ- sestava pod parou? NechĀjpu to.

Ve Ā›tvrtek jsme to koneĀ•nĀ› dokĀjzali - v poslednĀ-m skoku toho dne. KaĀ¼dĀ½ to vĀ›dĀ›l v momentĀ›, kdy jsme otevĀ-rali a kaĀ¼dĀ½ pÁ™istĀjil na hlavnĀ- plochu bez ohledu na to, kde mĀ›l urĀ•enĀ© mĀ-sto pÁ™istĀjnĀ-. NĀjsledovalo mnoĀ¼stvĀ- plĀjĀ•e a objĀ-mĀjnĀ- zatĀ-mco Duffy Fainer Ā™eĀ•nil k Ā•umilĀ-m. "Zatleskejte tĀ›mto talentovanĀ½m, vytrvalĀ½m atletĀ-m! PrĀjvĀ› jste vidĀ›li, jak se tvoĀ™Ā- historie, pÁ™ĀjtelĀ©." AniĀ¼ bychom Ā•ekali na zĀjvĀ›reĀ•nou Ā™eĀ•, okamĀ¼itĀ› jsme zaĀ•ali s pÁ™Ā-pitky. Tu noc to bylo super. VzpomĀ-nĀjm si, Ā¼e jsem byl souĀ•jstĀ- 200 Ā•lennĀ© skupiny jihoamerickĀ½ch tancĀ- v hangĀjru, zatĀ-mco ostatnĀ- poĀ™Ājd odbĀ-hali pro alkohol. PotĀ©, co byl rekord oficiĀjnĀ› vyhlĀjĀjen, zamĀ-Ā™ili jsme jeĀjtĀ› do knajpy poĀ™ĀjdnĀ› to oslavit (vĀ-m minimĀjnĀ› o tĀ™ech lidech, kteĀ™Ā- se nĀjsledujĀ-cĀ- den na alkohol nemohli ani podĀ-vat). VrĀjtili jsme se na hotel o pĀ›lnoci, zpĀ-vali jsme pĀ-sniĀ•ky od REM a Ā™vali jsme u toho z plnĀ½ch plic.

NĀjsledujĀ-cĀ-ho dne jsme moudĀ™e odvolali pokus o 310way sestavu; pĀjř lidĀ- bylo sotva schopnĀ½ch udrĀ¼et se na nohou (na jejich obhajobu chci ale Ā™Ā-ct, Ā¼e to bylo zaslouĀ¼enĀ©). PozĀ-tĀ™Ā- jsme se nĀ›kolikrĀj pokusili 300way rekord pĀ™ekonat, ale neĀ›spĀ›ĀjnĀ›. Dostal jsem ale Ājanci vzĀ-t si prsnĀ- kameru a natoĀ•it seskoky, prostĀ› nĀ›co, do Ā•eho jsem se dosud bĀjil pustit. Povedlo se mi poĀ™Ā-dit super videozĀjznam.

Tu noc jsem si balil vĀ›ci a taky se prochĀjzel po hangĀjru a prohlĀ-Ā¼el jsem si pohĀjzenĀ© plĀjny a obrĀjzky seskokĀ-. Sebral jsem tam jeden z velkĀ½ch seskokovĀ½ch diagramĀ- - cca 1m x 1m (vĀ›etnĀ› jmen skokanĀ) a povĀ›sil si ho v kancelĀjĀ™i. PĀ™ileĀ¼itostnĀ› se na nĀ›j dĀ-vĀjm a jsem nadĀjenĀ½, Ā¼e jsem byl souĀ•jstĀ-nĀ›Ā•eho tak obrovskĀ©ho. I po tak dlouhĀ© dobĀ› mĀjm pocit, Ā¼e ta vĀ›c poĀ™Ājd vypadĀj neskuteĀ•nĀ› velikĀj.

V pĀ™Ā-ĀjtĀ-m roce SvĀ›tovĀ½ TĀ½m dosĀjhl sestavy o 372 lidech a jĀj jsem byl pĀ™i tom. TentokrĀjt s tĀ-m bylo podstatnĀ› mĀ›nĀ› starostĀ-. Tak, jak vĀ›ci ve VaĀjem skĀjkĀjnĀ- postupujĀ- vpĀ™ed, je sloĀ¼itĀ© vĀ-tĀ›zit "prostĀ½m sestavenĀ-m formace na svĀ›tovĀ½ rekord" s dostaĀ•ujĀ-cĀ- zkuĀjenostĀ-. Zapojil jsem se do Rustyho tĀ½mu a strĀjvil jsem dva tĀ½dny v Koratu (a potom jeden velmi stresujĀ-cĀ- den v Tahkli), kdy jsme dosĀjhl rekord v 357way sestavĀ›. NejvĀ-c se mi z tĀ© doby vryl do pamĀ›ti poslednĀ- seskok. UĀ¼ jsme dosĀjhl 357, takĀ¼e poslednĀ- skok byl brnkaĀ•ka. A poprvĀ© v Ā¼ivotĀ› jsem pozoroval, jak se na nĀjs valĀ- bouĀ™kovĀ© mraky, i vesniĀ•ku plnou barev pode mnou a horskĀ½ masĀ-v na obzoru a uvĀ›domil si, jak je to odliĀjnĀ© od seskokĀ- ve StĀjtech. KdyĀ¼ jsme pĀ™istĀjli, obklopili nĀjs vesniĀ•anĀ©, kteĀ™Ā- nĀjm donesli grapefruity a pivo. NeĀ¼ jsme probĀ›hli clonou mĀ-mĀ©ho deĀjtĀ› a nasedli do letadla na zpĀjteĀ•nĀ- cestu, polovina paraúťutistĀ- uĀ¼ byla opilĀj.

NynĀ- jsem za sebou zanechl dalĀjĀ- rekord - 400way. A i kdyĀ¼ asi neexistuje rekord v sestavĀjch jako tento, aby se nĀ›kdy mohl stĀjt

"zastaralým", zjistil jsem, že nejednou potěbuji věce asi na to, abych se mohl vrátit i dalšími věcnostem mezi které patří i zajít si oběd s přáteli do restaurace. Takže nakonec doufám, že brzo opustím toto zaměstnání a budu se tak moci vrátit věnovat triek, nebo fotografování místa ze stěhy. Mám pocit, že těch 100-kovůch a i věce -kovůch sestav bylo docela dost (dosud přes 250) a dost bylo i seskoků z velkých věží (přes 100), takže jsem mohl dokonale poznat svoji práci, a mohu se tak nyní začít vracet věcem, které mám přitomto zprávu životě zatím jenom májely.

A to nejpodivnější nakonec - plně jsem si uvědomil, jak relativně někteří věci mohou být (a to nemyslím jako žert), když jsem se po těchto dnech strávených v Thajsku (a jednom v Austrálii) vrátil do kanceláře. Vešel jsem, zkontroloval e-maily, a začal obvolávat lidi. A v jednu chvíli jsem se zadával na velkou strukturu sestavy o 300 lidech na zdi. A pomyslel si: "Vážně, ono to vlastně tak obrovské nebylo."